

megkeresésére, majd 2017. december 29. napján a II. r. kiskorú felperesre is kiterjesztette a döntését.

Minderre tekintettel az alperes a 2018. január 03. napján kelt 106-DU-37914/7/2017. számú és 106-DU-37921/7/2017. számú végzéseivel a felperesek vonatkozásában megállapította, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelemnek elbírálására irányuló eljárás lefolytatásáért a Bolgár Köztársaság felelős, így a harmadik országbeli állampolgárok a nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálására irányuló eljárás lefolytatása céljából 2018. június 15. napjáig a Bolgár Köztársaság részére visszaadásra kerülnek. A végzések indokolásában az alperes arra hivatkozott, hogy a nagykorú kérelmező nem tett említést EU tagállamban tartózkodó egyéb családtagról, továbbá a dublini eljárás során sem ilyen arra utaló információ nem merült fel, miszerint a kérelmező bármilyen sérülékeny csoporthoz tartozna vagy különleges ellátást igénylő egészségügyi problémája lenne. Tekintettel arra, hogy a kiskorú kérelmező és a Bulgária részére szintén visszaadandó törvényes képviselője nagykorú egészséges férfi, akik családtagnak minősülő személlyel a tagállamok területén nem rendelkeznek, a kérelmező Bulgáriába történő visszaadásának nincs akadálya, embertelen, megalázó bánásmód veszélye ott nem áll fenn, így esetében nem volt indokolt a Dublin III. rendelet 17. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott szuverenitási klauzula alkalmazása.

A végzéssel szemben az I. és II. r. felperesek jogi képviselője útján keresetet terjesztettek elő, melyben az alperesi végzések hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérték. Sérelmezte, hogy a bolgár társszerv az I. r. felperes ügyében pozitív válaszát kiterjesztette a II. r. felperesre, azonban az alperes külön döntésben rendelkezett a felperesek Bolgár Köztársaság részére történő visszaadásáról, amely sérti az Európai Parlament és Tanács 604/2013/EU rendelet 6. cikk (1) és (2) bekezdésében foglaltakat. Álláspontja szerint a végzések végrehajtásának egyidejűsége semmilyen módon nem biztosított, amely azt is eredményezheti, hogy a Bolgár Köztársaság részére történő visszaadásra nem azonos időpontban kerülne sor. Az alperes az eljárás során nem derítette fel teljeskörűen a tényállást, így eljárása sérti a Ket. 50. § (1) bekezdésében foglaltakat. A hatóság figyelmen kívül hagyta az I. r. felperes menekültügyi meghallgatásakor tett nyilatkozatát, melyben a felperes arról számolt be, hogy Bulgáriában a hatóság részéről érte bántalmazás. Ennek ellenére a hatóság nem törekedett arra, hogy annak részleteit feltárja. Eljárása sérti a Ket. 72. §-ában foglalt részletes indokolási kötelezettségét is, mivel a felperesek egyéni helyzetét nem mérlegelte annak körében, hogy Bulgária miért biztonságos harmadik ország számukra. Hangsúlyozta, hogy a felperesek rendkívül sérülékenyek és az I. r. felperes nincs abban a helyzetben, hogy testvére, a II. r. felperes vonatkozásában megfelelő módon el tudja látni a törvényes képviselő szerepét és hogy megfelelő gondoskodást biztosítson számára. Szükségesnek látta ily módon eseti gyám bevonását az eljárásba annak érdekében, hogy a gyermek mindenképp felett álló érdeke teljeskörűen érvényesülni tudjon. Hivatkozott Bulgária vonatkozásában számos országjelentésre, amelyek álláspontja szerint alátámasztják, hogy a felperesek sérülékenységükből fakadóan visszatérésük esetén megalázó embertelen bánásmódnak lennének kitéve.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte, megismételve a végzésekben foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy önmagában az, hogy az I. r. felperes a kiskorú testvérével, a II. r. felperessel együtt érkezett Magyarországra, nem zárja ki a kiutaztatásuk lehetőségét. Hangsúlyozta, hogy a felperesek ügyét együtt kezelik, tekintettel a család egységének mindenkorra védelmére, így kiutaztatásukat is együtt kívánja lebonyolítani. Nem merült fel a rendelet 33. cikke vagy a preambulum (22) bekezdése alapján a válsághelyzet életbe léptetését célzó mechanizmus Bulgáriával kapcsolatosan. Előadta, hogy a dublini rendszer joghatósági kérdést hivatott tisztázni, melynek célja, hogy az kerüljön egyértelműen meghatározásra, melyik tagállam illetékes egy menedékjogi kérelem megvizsgálására. Nem a kérelmezők szándéknyilatkozata

alapozza meg valamely tagállam felelősségét, hanem a rendeletekben szabályozott feltételek, amelyek világosan és egyértelműen szabályozott sorrendet alkotnak. Álláspontja szerint nincs törvényes akadálya annak, hogy az elismerésüket kérők ügyében a Bolgár Köztársaság folytassa le a menekültügyi eljárást. A dublini eljárás során a hivatal a rendelkezésre álló tényeket egyenként és összességében értékelve a jogszabályi kötelezettségeinek maradéktalan betartása mellett járt el, eljárása alatt sem eljárási, sem anyagi jogszabályt nem sértett, melyre tekintettel kérte a felperesek keresetének elutasítását.

A kereset alapos.

Figyelemmel arra, hogy a jelen ügyben a felülvizsgálati kérelmet 2018. január 01. napját követően terjesztették elő, a peres eljárásra a Közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban Kp.) szabályait kell alkalmazni.

A menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) 49. § (2) bekezdése értelmében ha a menekültügyi hatóság megállapítja, hogy a dublini eljárás lefolytatásának van helye, a dublini eljárás befejezéséig az eljárást felfüggeszti.

(4) Ha a dublini eljárás során megkeresett tagállam a kérelmező átvételére és a kérelem vizsgálatára köteles, a menekültügyi hatóság a kérelmező átadásáról végzéssel dönt. Az átadásról hozott végzés közlését követően a kérelem visszavonásának nincs helye.

(6) Az átadásról rendelkező végzés három napon belül közigazgatási perben megtámadható.

(8) A bíróság a keresetről - a keresetlevél bírósághoz érkezésétől számított - nyolc napon belül dönt. Az eljárásban személyes meghallgatásnak nincs helye. A bíróság eljárást befejező érdemi határozatával szemben perorvoslatnak nincs helye.

A bíróságnak a megváltozott jogszabályi környezetre tekintettel a végzéseket peres eljárásban kellett elbírálnia.

A felperesek keresetüket arra alapították, hogy az alperes az eljárása során megsértette az Európai Parlament és a Tanács 604/2013/EU rendeletének (a továbbiakban Dublin III. rendelet) kiskorúakra vonatkozó rendelkezéseit.

Egyetértett a bíróság az alperes azon álláspontjával, hogy a dublini rendszer joghatósági kérdést hivatott tisztázni, melynek célja, hogy az kerüljön egyértelműen meghatározásra, hogy melyik tagállam illetékes egy menedékjogi kérelem megvizsgálására. Valóban nem a kérelmező szándéknyilatkozata alapozza meg valamely tagállam felelősségét, hanem a rendeletekben szabályozott feltételek, melyek világosan és egyértelműen szabályozott sorrendet alkotnak.

A Dublin III. rendelet 3. cikk (1) bekezdésének utolsó mondata szerint a kérelmet az a tagállam köteles megvizsgálni, amely a III. fejezetben előírt feltételek szerint felelős.

A felelősségi feltételeket tehát a Dublin III. rendelet 7-15. cikkei magában foglaló III. fejezete határozza meg. A 7. cikk (1) bekezdése kimondja továbbá, hogy a felelős tagállam meghatározásának feltételeit a III. fejezetben megállapított sorrendben kell alkalmazni. A (2) bekezdés értelmében ennek során azt a helyzetet kell alapul venni, ami a kérelmező nemzetközi védelem iránti kérelmének valamely tagállamhoz történő első benyújtásakor fennállt.

Az alperes az eljárása során azt állapította meg, hogy az I. r. felperes 2017. augusztus 23. napján Bulgáriában menedékjog iránti kérelmet nyújtott be, azonban arra vonatkozó adat nem merült fel, hogy a kiskorú II.r felperes is kérelmet nyújtott volna be, vagy az I.r felperes kérelme rá is kiterjedt volna. Kielemi a bíróság, hogy a megkeresett bolgár hatóság 2017. november 03. napján negatív választ adott a megkeresésre, figyelemmel arra, hogy az I. r. felperes a bolgár nyilvántartások szerint kísérő nélküli kiskorúnak minősült, azaz a kérelme előterjesztésekor őt kísérő nélküli kiskorúnak tekintették. Ebből adódóan az I.r. felperest a bolgár hatóságok a kérelme előterjesztésekor nem tekinthették a II.r. felperes felnőtt hozzátartozójának sem. Olyan adat nem merült fel tehát, amely alapján úgy lehetett volna tekinteni, hogy a kiskorú II.r. felperes önállóan, vagy nevében az I.r. felperes – az Európai Parlament és a Tanács 32/2013/EU irányelv 7. cikkével összhangban – kérelmet terjesztett volna elő Bulgáriában.

Ebből következően a II.r. felperes esetében a Dublin III. rendelet 7. cikk (2) bekezdése értelmében azt a helyzetet kell alapul venni, ami a nemzetközi védelem iránti kérelmének Magyarországhoz történő első benyújtásakor fennállt. Ezen értelmezés helyességét támasztotta alá az is, hogy a menekültügyi hatóság a felperesek kérelmeit külön kezelte, az átadásukról külön végzésben rendelkezett. A II. r. felperes pedig Magyarországra a testvérével, az I. r. felperessel együttesen érkezett és 2017. október 24. napján elismerés iránti kérelmet terjesztett elő.

A felelős tagállamok meghatározása során a Dublin III. rendelet 7. cikk (1) bekezdése alapján elsődlegesen a 8. cikk rendelkezéseit kellett figyelembe venni, amely a következő sorrendiséget állítja fel:

(1) Amennyiben a kérelmező kísérő nélküli kiskorú, a felelős tagállam az, ahol a kísérő nélküli kiskorú családtagja vagy testvére jogszerűen tartózkodik, feltéve, hogy ez szolgálja leginkább a kiskorú mindenek felett álló érdekeit. Amennyiben a kérelmező házas kiskorú, akinek házastársa nem tartózkodik jogszerűen a tagállamok területén, a felelős tagállam az, amelyben a kiskorúért az adott tagállam jogszabályai vagy nemzeti gyakorlata szerint felelős édesanya, édesapa, más felnőtt, vagy a kiskorú testvére jogszerűen tartózkodik.

(2) Amennyiben a kérelmező kísérő nélküli kiskorú, akinek másik tagállamban jogszerűen tartózkodó hozzátartozója van, és egyéni elbírálás alapján megállapítást nyer, hogy a hozzátartozó képes gondoskodni a kiskorúról, az említett tagállam egyesíti a kiskorút hozzátartozójával, és felelős tagállam lesz, feltéve, hogy ez szolgálja leginkább a kiskorú mindenek felett álló érdekét.

(3) Amennyiben a kérelmezőnek az (1) és (2) bekezdésben említett családtagjai, testvérei vagy hozzátartozói egynél több tagállamban tartózkodnak, a felelős tagállamot annak alapján kell meghatározni, hogy mi szolgálja leginkább a kísérő nélküli kiskorú mindenek felett álló érdekét.

(4) Az (1) és (2) bekezdésben említett családtag, testvér vagy hozzátartozó hiányában az a felelős tagállam, ahol a kiskorú a nemzetközi védelem iránti kérelmét benyújtotta, feltéve, hogy ez szolgálja leginkább a kiskorú mindenek felett álló érdekét.

A kifejtettek alapján a bíróság megállapította, hogy a II.r. felperes esetében nem merült fel, hogy Dublin III. rendelet 7. cikk (2) bekezdése szerinti időpontban, azaz 2017. október 24. napján bármely családtagja, testvére, vagy hozzátartozója más tagállam területén lett volna, így a felelős

tagállamot a 8. cikk (4) bekezdése alapján lehetett meghatározni. Mivel arra vonatkozó körülmény az eljárásban szintén nem merült fel, hogy a kiskorú mindenek felett álló érdekét milyen okból ne szolgálná Magyarország eljárása, továbbá a felperesek keresete is az átadás mellőzésére irányult, így a II.r. felperes kérelmének megvizsgálásáért felelős tagállam Magyarország. Ebből következően pedig esetében a Met. 49. § (2) és (4) bekezdésében foglalt feltételek nem álltak fenn, ezért a II.r. felperes ügyében az átadásról szóló végzést a Kp. 92. § (1) bekezdés c) pontja alapján meg kellett semmisíteni.

A menekültügyi hatóság köteles a II.r. felperes kérelmét érdemben megvizsgálni, nem állapíthatja meg, hogy a kérelem megvizsgálásáért más tagállam a felelős.

Az I.r. felperes vonatkozásában a bíróság a következő álláspontra helyezkedett:

A Dublin III. rendelet 10. cikke alapján amennyiben a kérelmezőnek van olyan családtagja valamely tagállamban, akinek nemzetközi védelem iránti kérelméről abban a tagállamban még nem született érdemi elsőfokú határozat, e tagállam lesz a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős, feltéve, hogy az érintett személyek e kívánságukat írásban kifejezték.

Figyelemmel arra, hogy a II.r. felperes kérelmének megvizsgálásáért Magyarország a felelős, így az I.r. felperes kérelmének megvizsgálásáért Magyarország felelőssége a 10. cikk idézett rendelkezései alapján megállapítható.

A bíróság a teljesség kedvéért jegyzi meg, hogy a bolgár elfogadó válasz a Dublin III. rendelet III. fejezetének egyetlen okát sem tartalmazta, az csupán a felelős tagállam kötelezettségét tartalmazta az V. fejezet rendelkezései közt elhelyezett 18. cikkre utalással. Az ügy körülményei alapján valószínűsíthető azonban, hogy az elfogadás jogalapja a 13. cikk lehet, amelyet megelőz a 10. cikk alkalmazása. Figyelemmel továbbá arra, hogy az I.r. felperes gyakoriságát az alperes már megállapította, a 8. cikk alkalmazására esetében nem lehetett lehetősége.

Mindezek alapján a Met. 49. § (2) és (4) bekezdésében foglalt feltételek az I.r. felperes esetében sem álltak fenn, ezért az ügyében az átadásról szóló végzést a Kp. 92. § (1) bekezdés c) pontja alapján meg kellett semmisíteni.

A menekültügyi hatóság köteles az I.r. felperes kérelmét érdemben megvizsgálni, nem állapíthatja meg, hogy a kérelem megvizsgálásáért más tagállam a felelős.

Eljárása során az oltalmazottként történő elismerés, illetve a származási országba történő visszatérés feltételeinek vizsgálatakor nem hagyhatja figyelmen kívül a sérülékeny csoporthoz tartozó felperesek vonatkozásában az Afganisztánban jelenleg uralkodó rossz biztonsági helyzetet.

Végül emlékeztet a bíróság, hogy a felperesek 2017. október 24. napja óta vannak a tranzitizónában. A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, az Európai Parlament és Tanács 2013. június 26-i 2013/32/EU Irányelv 31. cikk (8) bekezdésére és 43 cikk (2) bekezdésére, melynek értelmében, ha a döntés négy héten belül nem születik meg, a kérelmező részére az országba való belépést engedélyezni kell annak érdekében, hogy a kérelmét ezen irányelv egyéb rendelkezéseivel összhangban bírálhassák el.

A fentiekre tekintettel a bíróság a Kp. XIII. fejezete szerinti tárgyaláson kívüli eljárásban a 84.§ (1) bekezdés rendelkezéseinek figyelembe vételével meghozott ítéletével a 89.§ (1) bekezdés b, pontja alapján az alperes végzéseit megsemmisítette és a közigazgatási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte.

Figyelemmel azonban arra, hogy a Met. 80/K. § (6) bekezdése értelmében a bíróság az általa hozott határozatokat az elismerését kérővel az anyanyelvén, vagy az általa értett más nyelven közli, a bíróság a tárgyaláson kívül meghozott ítéletét a felperesekkel, a személyes meghallgatásuk nélkül, tárgyalás keretében, tolmács igénybevételével közölte. Így látta ugyanis hatékonyan biztosítottak a z ítélet anyanyelven történő közlését és érthető indokolását az iskolai végzettséggel nem rendelkező I. rendű felperes és a kiskorú II. rendű felperes vonatkozásában.

Az eljárás a Met. 34 § (2) bekezdése alapján tárgyi költségmentes, ezért a két határozat bírósági felülvizsgálata folytán felmerült tételes eljárási illetéket és a tolmácsdíjat az állam viseli.

Az ítélet ellen a Met. 49.§(8) bekezdése alapján perorvoslatnak helye nincs.

Szeged, 2018. február 07.

dr. Lele Zsófia s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Orbán Krisztina
írnök